

Udgift for Staten, uden at den kan formaa dem, der skulle hjælpe den, til at ordne dette Forhold, saa forekommer det mig, at det er fuldt vel begrundet, at vi sige: vi have endnu en anden Maade at gribe Sagen an paa, derved at den ordnes ved Lov. Hvis man f. Ex. tænkte sig, at en Amtskommune i den Grad lod en meget vigtig Passage skjedesløft henligge i en saa upassende Tilstand det ene Aar efter det andet, uden at det kunde lykkes Ministeriet ved sin Indflydelse at paalægge den at faae det ordnet, saa vilde man trods Landkommunalloven sige: nu griber man for dette Tilfælde til det Middel at give en Lov; og saaledes kommer da Udvalget til at opfordre Regjeringen, — ikke nærmest Finantsministeriet, jeg antager, at Gaderne høre ind under Indenrigsministeriet — opfordre Indenrigsministeren til at forelægge en Lov om dette Forhold. Enten Veien er paa Sammelholn, eller den løber fra Frederikshavn til Skagen, er det det Samme. Det er Spørgsmaal, som efter de almindelige Regler ere samme Lovgivningsmagt undergivne; det ene er ikke helligere end det andet. Hvorledes da efter de beslagtede Loves Grundsaetninger dette Spørgsmaal skal ordnes, hvorledes Udgifterne skulle fordeles, indenfor hvilken Tidsgrense det skal ske, og paa hvilken Maade Staten skal tage Del med Hensyn til de enkelte Grunde, den har tilbage, Alt dette kan afgjøres gennem Behandlingen af Loven. Derfor selve dette, at Regjeringen overveiede denne Indstilling, kunde udøve den Indflydelse paa alle Vedkommendes Forhandlinger om denne Sag, at vi ingen Lov behøvede, saa havde jeg ikke noget derimod, men dersom dette Spørgsmaal ikke kan bringes ud af Verden eller ud af Budgettet, saa at vi ikke Aar for Aar skulle lide derunder, saa er det, at Udvalget siger: Lad os saa faae en Lov om denne Sag. Jeg tror nu, at jeg har omtalt, hvad jeg er forpligtet til at udtale mig nærmere om. Jeg skal endnu kun sige, at det jo er ganske naturligt, at Udvalget har forbeholdt sig til 3die Behandling at stille Forslag om, med hvilke Tilflud Reserveconden skal gaa ind i den aarlige Balance iaar, og det er saa meget mere naturligt, som Finantsudvalget ikke selv ved sine Forslag raaber over, hvad der skal komme frem. Der kan jo imidlertid ogsaa komme forskjellige andre Forslag frem, som kunne gribe dybt ind i Balancen, uden at man kan gjøre Beregning derover i Forveien.

Scavenius. Sdet jeg for Dvrigt ikke skal vende tilbage til, hvad jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, er der dog et enkelt Punkt, som jeg vil gjøre en Bemærkning om, det er i Anledning af Omsætningerne ved Reserveconden. Den ærede Ordfører udtalte, at der dog ikke kunde være nogen Tvivl om, at vi igjennem en Bestemmelse paa Finantsloven kunde indskrænke Administrationens Omsætningsret af Reserveconden

Beholdninger. Der er ingen Tvivl om, det kunne vi meget godt gjøre, men det er der ikke Tale om. Det, der i Betænkningen er Tale om, er, hvorledes Tilstanden er nu. Indtil en saadan Bestemmelse paa Finantsloven eller ved en ny Lov kommer, saa er den nuværende Tilstand den, at Finantsministeren under sit Ansvar først for Statsrevisionen, og senere for Rigsdagen, kan frit omsætte Reserveconden. Beholdninger.

Finantsministeren. Jeg tror ikke, at jeg i det Væsentlige behøver at komme tilbage til, hvad jeg tidligere har udtalt med Hensyn til det Punkt, som blev berørt af den ærede Ordfører. Jeg tror at kunne indskrænke mig til den Bemærkning, at jeg albrig har yttret det Mindste om, at ikke Udvalgets Flertal til enhver Tid skulde kunne gjøre de det foreliggende Lovforslag vedkommende Bemærkninger, som det finder sig foranlediget til i Anledning af den Maade, hvorpaa Administrationen behandler de Sager, som høre ind under den; men det, som jeg har hævdet og fremdeles vil hævde, er, at Administrationen maa følge sin selvstændige Mening paa det administrative Omraade. Den maa overveie de Hensigtninger, som fremkomme fra Finantsudvalget, men den maa selv tage sin Beslutning under sit eget Ansvar og hævde sin frie ansvarlige Bestemmelse paa det administrative Omraade.

Ordføreren: Til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) skal jeg sige, at jeg ikke har kunnet forstaa Forhandlingerne om Reserveconden Bestyrelse anderledes, end at de aarlige Bevillinger, som kræves gennem Finantsloven, afgive den væsentligste Norm for Omsætningerne i Reserveconden, og til den høitærede Finantsminister skal jeg sige, at det er ganske naturligt, at Administrationen hævder for sig at tage under Overveielse, hvorledes de gjorte Indstillinger skulle gennemføres; men ere de saa ikke gennemførte, eller ere de ikke gennemførte paa en tilfredsstillende Maade, saa maa atter Rigsdagen for sig hævde at tage det under fornyet Overveielse, og det er det, som her er slet.

Finantsministeren: Og derpaa maa atter Regjeringen hævde for sig at tage under fornyet Overveielse, hvad der saaledes igjen maatte fremkomme fra et Udvalg.

Ordføreren: Ogsaa deri er jeg enig, og nærmere kommer Finantsministeren og Udvalgets Flertal ikke hinanden i dette Tilfælde, de komme for saa vidt heller ikke mere til nogen nærmere Forskjaelse, som der ikke foreligger noget Indstillingspunkt.

Da ikke flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.